

30 JAN 2009

Arbins gate 7
0253 Oslo
Sentralbord 22 84 29 00
Telefaks 22 84 29 01
Internett <http://www.jussbuss.no>

Juss-studentenes rettsinformasjon

Justisdepartementet
Kriminalomsorgsavdelingen
Postboks 8005 Dep
0030 Oslo

JUSTISDEPARTEMENTET	
30 JAN 2009	
SAKSNR.:	200502517
AVD/KONT/BEH:	KOA/DUS/ET
DOK.NR. 94	ARKIVKODE: 452

Oslo, torsdag, 29.
januar 2009
Vår ref.: 828/SBA
Må alltid oppgis.

Deres ref: 200502517-/TRH

Høringsuttalelse – NOU 2008:15 Barn og straff – utviklingsstøtte og kontroll

Juss-Buss er en frivillig rettshjelpsorganisasjon, drevet av studenter ved det juridiske fakultet på Universitetet i Oslo. Juss-Buss tar årlig i mot ca 300 henvendelser vedrørende straffegjennomføringsrett. De fleste av henvendelsene kommer fra innsatte i norske fengsler. Gjennom vår praksis har vi opparbeidet oss erfaringer i forhold til denne gruppen, og på bakgrunn av disse kommer vi med følgende bemerkninger til NOU 2008:15 Barn og straff – utviklingsstøtte og kontroll:

Generelle Bemerkninger

Juss-Buss stiller seg negativt til bruk av fengsel som straffereaksjon mot barn. Vi er derfor kritiske til opprettelsen av de nye ungdomsenhetene i kriminalomsorgen. Derimot stiller vi oss positivt til at utvalget ønsker å innføre ungdomsstormøte som en straffereaksjon særlig tilpasset barn. Vi mener det bør legges til rette for bruk av denne reaksjonsformen i forvaltningsapparatet og gjennom preseptorisk lovgivning. Generelt mener Juss-Buss at sosial fremfor fysisk kontroll bør etterstrebes.

Konkrete bemerkninger

9.2.2 Bruk av pågripelse og varetektsfengsling

Juss-Buss stiller seg i utgangspunktet negativt til bruk av varetektsfengsling overfor barn. Dersom dette likevel må tas i bruk, må det skje på premisser som overholder de krav barnekonvensjonen oppstiller. Dette tilsier blant annet plassering i varetekt for et kortest mulig tidsrom. Hva gjelder utvalgets vurdering i forhold til å holde straffebaserte tiltak utenfor barnevernets arbeidsoppgaver, for å unngå negativ effekt på lengre sikt, så stiller Juss-Buss seg bak denne tankegangen. Vi mener at barnevernet som institusjon bør ha en rehabiliterende og behandlende målsetning, og således ikke sammenblandes med straff.

9.2.3 Barneverntjenestens rolle

Det vil kort bemerkes at Juss-Buss stiller seg bak vurderingen av behovet for en skjerpet plikt for politiet til å gi melding i alle saker der fremstilling for varetektsfengsling er aktuelt, for å sikre barneverntjenesten grunnlag for å undersøke saken nærmere. Vi støtter dermed forslaget til

endring av straffeprosessloven § 183, hvor det opprettes et nytt tredje ledd som lovfester denne plikten. Vi er også enige i at slik manglende underretning til barneverntjenesten bør tas med i vurderingen av om varetektsfengsling av barnet er nødvendig eller forholdsmessig, jf. straffeprosessloven § 170a. Vi mener imidlertid at dette bør lovfestes, da gjerne som et tillegg til forslaget i det nye tredje ledd i strprl. § 183. På den måten unngås risikoen for at det ikke får konsekvenser dersom plikten til underretning overses. Underretningen vil være viktig for at domstolene skal gis reell mulighet for vurdering av andre alternativer. Dersom underretning ikke foretas, vil dette således være et moment som taler i mot at varetektsfengsling av barnet var nødvendig eller forholdsmessig.

9.3.1 Pågripelse

Hva gjelder fremstillingsfristen støtter Juss-Buss seg til barnekomiteens anbefaling om at fremstilling bør skje før det har gått 24 timer. Vi mener at dette bør lovfestes. Dette er svært viktig med tanke på hvor mange barn som faktisk blir plassert i politiarrest. Å sitte i politiarrest må anses som svært inngripende, særlig overfor barn, og det bør ikke eksistere en reell mulighet for at barn kan holdes i arrest i tre dager sammenhengende. Vi følger ikke utvalgets resonnement om at geografien i Norge kan medføre praktiske problemer ved innføring av kortere fremstillingsfrist. En fornuftig ressursbruk i dette henseendet bør gjøre en rask fremstilling uproblematisk, og ressurser i seg selv kan ikke stå i veien for dette.

9.3.2 Varetektsfengsling

Ettersom barn som idømmes fengselsstraff som oftest får svært kort dom, bør dette i seg selv være et insitament for å korte ned på bruken av varetekt. Dette argumentet styrkes sett i lys av at det, som utvalget selv påpeker, ikke eksisterer noen aktivitetsplikt under varetektsoppholdet. For barn som gruppe, er det ut i fra blant annet hensynet til en rehabiliterende effekt, desto viktigere å aktiviseres så tidlig som mulig under fengslingen.

På bakgrunn av det ovennevnte mener Juss-Buss at det bør lovfestes et utgangspunkt som setter en absolutt grense for hvor lenge et barn kan varetektsfengsles, med et snevert unntak for de tilfellene der det anses som helt nødvendig å varetektsfengsle barnet. Den absolutte grensen bør være kort, slik at det ikke legitimerer varetektsfengsling av barn generelt sett frem til denne grensen.

Juss-Buss stiller seg ellers positive til utvalgets forslag om at vilkårene for fortsatt bruk av varetektsfengsling skal prøves senest annen hver uke der siktede er under 18 år, jf. forslaget om nytt fjerde punktum i straffeprosessloven § 185 første ledd.

9.4.3 Kontakt med familien ved brev og besøk

Juss-Buss støtter forslaget om at det ikke skal kunne benyttes brev- og besøksforbud overfor nær familie der siktede er under 18 år, jf. utvalgets forslag til endring av straffeprosessloven § 186.

9.5.3.2 Kan barn straffes ved frihetsberøvelse?

Utvalget fremholder i sin rapport at forslaget til den nye reaksjonsformen, kalt ungdomsstormøtet, bør idømmes barn som har begått såkalt *alvorlige* forbrytelser. De barn som derimot begår *svært alvorlige* forbrytelser skal fremdeles kunne idømmes fengselsstraff. Juss-Buss stiller seg skeptisk til denne vage grensedragningen. Dersom den nye straffereaksjonen i form av ungdomsstormøtet skal få noe hensikt, så må det jo være en forutsetning at et langt større antall barn idømmes denne reaksjonsformen. Dette vil bli langt fra sikkert med en så vag

formulering. I tillegg bør det fastsettes klarere holdepunkter for hva som skal inngå i denne vurderingen. Det er samtidig et paradoks at fengselsstraff skal benyttes overfor de barna som begår de alvorligste forbrytelsene, på bakgrunn av barnekonvensjonens klare regel om at dersom barn som en siste utvei likevel skal fengsles, skal dette skje for et kortest mulig tidsrom. De barn som begår de alvorligste forbrytelsene, er gjerne de som får lengst straff, og da gjerne også de som trenger behandlingstiltak aller mest.

9.5.3/9.6.3 Om bruk av fengsel som straffereaksjon mot barn

Utvalget mener at det i mange tilfeller kan være mer hensiktsmessig, og tilstrekkelig, med andre reaksjoner enn frihetsberøvelse. Juss-Buss tilslutter seg dette synspunktet. Vi mener bruk av fengsel som straffereaksjon mot barn i all hovedsak ikke bør benyttes. Adgangen til å fengsle barn må være svært snever, og kan bare legitimeres dersom sterke sikkerhetsmessige hensyn gjør seg gjeldende. I alle andre tilfeller bør alternative reaksjoner være det naturlige valget.

Barn i fengsel soner i all hovedsak korte dommer. Tabell 4.3 på s. 29 viser at et overhengende flertall av fengselsdommene mot barn er utmålt til 90 dager eller mindre. Dette gjelder både hvor det er gitt ubetinget fengsel alene og i kombinasjon med betinget fengsel. Praksis er her i tråd med barnekonvensjonen art 37 (b) om at barn kun skal sone *"for the shortest appropriate period of time"*.

Juss-Buss har følgende å bemerke. Korte fengselsdommer vil ikke ha noen rehabiliterende effekt. Hensynet til samfunnsvern vil heller ikke ivaretas, og det er tvilsomt i hvilken grad det virker allmennpreventivt. Lengre fengselsstraffer bør naturligvis ikke være noe alternativ. Bruk av fengsel som straffereaksjon mot barn framstår derfor som meningsløst og uhensiktsmessig.

Det følger av barnekonvensjonen art. 37 (b) at frihetsberøvelse som reaksjon mot barn bare skal benyttes som en siste utvei. Juss-Buss tilslutter seg dette synspunktet. Etter vårt syn må lovgivningen heve terskelen for å idømme barn fengselsstraff, og tilrettelegge for bruk av alternative reaksjoner.

9.6.3 Om de nye ungdomsenhetene

Utvalget går inn for å opprette mindre regionale fengselsenheter som skal prioritere unge innsatte. Til sammen skal det opprettes 36 slike soningsplasser. Det presiseres fra utvalgets side at det ikke er noen intensjon å gjenopprette det gamle ungdomsfengselsinstituttet, som av erfaring har vist seg uheldig. Juss-Buss frykter at opprettelsen av ungdomsenhetene nettopp vil utvikle seg til en slik ordning.

Den aktuelle situasjonen er at det på landsbasis normalt kun er ett barn i fengsel av gangen. Juss-Buss frykter at opprettelsen av ungdomsenhetene vil kunne resultere i en oppfatning hos domstolene om at fengsel er et fullgodt alternativ for barn. Videre kan det økte antallet soningsplasser gi et uheldig signal om at det finnes kapasitet som skal fylles opp. Opprettelsen av ungdomsenhetene kan derfor føre til at domstolene lettere velger fengsel framfor alternative straffereaksjoner.

Soning i ungdomsenhetene representerer en institusjonalisering av barn som Juss-Buss stiller seg skeptisk til. Juss-Buss stiller seg tvilende til i hvilken grad institusjonalisering vil være rehabiliterende. Videre vil barnet i stor grad kunne oppleve stigmatisering i nærmiljøet ved tilbakevending etter fengsels- eller institusjonsopphold. Se for øvrig våre kommentarer under punkt 9.5.5.

Utvalget mener ungdomsenhetene bør ta imot andre unge innsatte og egnede voksne innsatte. Det spesifiseres imidlertid ikke hva som menes med egnede voksne. Juss-Buss ønsker klare

retningslinjer for hva som menes med dette. Videre viser vi til barnekonvensjonen art. 37 c) annet punktum om at barn i fengsel bør sone atskilt fra voksne.

I sine kommentarer til ungdomsenhetene, går utvalget inn for en kursendring fra dagens praksis, hvor nærhetsprinsippet mer eller mindre er ensbetydende med hva som er til barnets beste. Juss-Buss stiller seg positivt til at det i framtiden foretas en bredere vurdering rundt dette. Vi vil likevel knytte følgende kommentarer.

Nærhetsprinsippet skal etter utvalgets mening ivaretas gjennom tilretteleggelse for besøk fra de pårørende. Juss-Buss stiller seg positivt til at det skal tilrettelegges for slik kontakt. Vi frykter imidlertid at utvalgets intensjoner ikke vil følges opp i praksis. Etter vårt syn trengs det derfor en tydelig rettighetsfesting hva kontakt med de pårørende angår.

En grunn til dette er økonomiske hensyn. I tillegg til omstendigheter som besøksfasiliteter og reisekostnader, vil forhold som tapt arbeidsinntekt for de pårørende kunne bli et problem. Følgen av dette kan være at kontakten med de nærmeste begrenses seg til å bestå av spredte helgebeseøk. Vi viser i denne anledning også til utvalgets merknader om reiseavstand innen region Nord, et problem som også kan gjøre seg gjeldende i andre deler av landet.

Videre skal besøkene kun gjennomføres dersom kriminalomsorgen finner det sikkerhetsmessig forsvarlig. Juss-Buss har gjentatte ganger erfart at kriminalomsorgens avgjørelser ikke bygger på noe konkret skjønn, men at vurderingene er generelle og ikke alltid like inngående. Ofte vektlegges sikkerhetsmessige hensyn for tungt, så vedtakene innholdsmessig framstår som urimelige. Den nye § 31 i straffegjennomføringsloven bør derfor etter vår mening sette som et klart utgangspunkt at besøk fra fengslede barns pårørende skal tillates med mindre sterke sikkerhetsmessige hensyn tilsier det motsatte.

9.4.4/9.6.3.6 Isolasjon

Utvalget går inn for et forbud mot bruk av isolasjon av barn under varetektsfengsling, grunnet i barnekonvensjonen og de mulige skadefølger inngrepet kan ha. Juss-Buss tilslutter seg dette synspunktet. Videre stiller Juss-Buss seg positivt til at utvalgets kritiske holdning til bruk av isolasjon som reaksjon ved disiplinærbrudd under selve soningen. Vi mener imidlertid at utvalget her burde vært enda tydeligere. Etter vårt syn bør ikke barn isoleres i det hele tatt. Dette bør slås fast gjennom forbud i lovs form.

9.5.4.6 Forvaring

Utvalget har kommet til at forvaring ikke bør kunne benyttes for handlinger begått før gjerningsmannen har fylt 18 år. Juss-Buss tilslutter seg dette synspunktet. Vi mener forvaring som reaksjon mot barn bør forbys ved lov.

9.5.5 En ny straffereaksjon

9.5.5.1 Hovedtrekk i forslaget - begrepsbruk

Juss-Buss stiller seg positivt til at utvalget ønsker å innføre en straffereaksjon som er særlig tilpasset barn. Erfaringer Juss-Buss har gjort seg i møte med unge lovbrøyttere i norske fengsler tilsier at dagens gjennomføringsform for barn er utilfredsstillende og i for liten grad individualpreventiv.

Et av hovedtrekkene i utvalgets forslag til alternativ straffereaksjon går ut på at reaksjonen *bør* gis som vilkår ved betinget fengselsstraff. Slik Juss-Buss forstår forslaget fremstår ungdomsstormøtet som én av flere alternative straffereaksjoner hvor en fengselsstraff ikke er

strengt nødvendig. Utvalget argumenterer for at ungdomsstormøte bør vurderes i alle tilfeller hvor barn er dømt for en straffbar handling. Juss-Buss mener at rammene rundt lovgrunnlaget for idømmelse av ungdomsstormøte som vilkår ved betinget dom blir for vage. Ungdomsstormøte bør tilføyes som preseptorisk bestemmelse i straffeloven, hvor visse vilkår hos den tiltalte er innfridd. Juss-Buss vil foreslå at en slik preseptorisk bestemmelse tilføyes straffeloven § 53 tredje ledd. Videre vil Juss-Buss stille spørsmål ved hvorvidt ungdomsstormøte slik det er foreslått implementert i lovgivningen vil medføre noen realitetsendring i domsberegningen. I forbindelse med dette ser vi potensielle problemer rundt påtalemyndighetenes rolle som premissleverandør til domstolene i forbindelse med den praktiske innføringen av ungdomsstormøte.

Vi vil i det følgende kommentere de enkelte leddene i 9.5.5 konkret, basert på erfaringene vi har gjort gjennom vårt arbeid med straffedømte i norske fengsler.

9.5.5.2 Behov for en ny straffereaksjon?

Juss-Buss stiller seg bak utvalgets presisering av behovet for en ny straffereaksjon. For øvrig mener vi at det er nødvendig med en konkretisering av hva som bør legges i at det *"ved innføringen av en slik ny reaksjonsform må stilles strenge krav til [...] det offentlige hjelpeapparatet"*, jf. annet avsnitt. Juss-Buss ser det som hensiktsmessig at det stilles konkrete krav til det offentlige hjelpeapparatet hva angår tidsfrister for tilrettelegging og gjennomføring av ungdomsstormøte og ungdomsplan. Dette grunnet at tiden som løper mens det straffedømte barn venter på tilrettelegging av ungdomsstormøte, potensielt tilbringes i fengsel eller uten tilsyn fra kyndig fagpersonell eller sosialt nettverk for øvrig. I dette tidsrommet vil barnet være spesielt eksponert for tilbakefall både hva gjelder straffbare handlinger og psykisk helse.

9.5.5.3 Målgruppe

Her setter utvalget rammene for hva som skal være målgruppen for ungdomsstormøtet. Juss-Buss ser ingen grunn til at det ikke kan oppstilles en preseptorisk legaldefinisjon for nettopp denne gruppen, når gruppen allerede er definert av utvalget. Hensynet til en effektiv lovgivning tilsier tydelig definerte, rettighetsbaserte rammer. Når utvalget foreslår at straffereaksjonen skal fungere som *"et alternativ"*, mener vi at dette svekker ungdomsstormøtet i konkurranse med andre reaksjoner. Dersom utvalget virkelig mener at ungdomsstormøtet er en reaksjonsform som bør anvendes for målgruppen, virker det lite hensiktsmessig å likestille den med de andre reaksjonsformene i strl. § 53. En slik likestilling indikerer at ungdomsstormøte er en uprioritert reaksjonsform og vil dermed neppe anses som et insitament til bruk av formen.

Utvalgets definisjon av målgruppen begrenser seg til *"barn som i dag idømmes ubetinget fengsel, men som er egnet til å gjennomføre en reaksjon i frihet forutsatt tett oppfølging"*. Til samme tid defineres målgruppen som *"barn som har begått alvorlig eller gjentatt kriminalitet"*. Juss-Buss ser vanskelig hvordan domstol og påtalemyndighet skal kunne forene disse definisjonene med utgangspunkt i dagens straffelov. Dersom definisjonen skal være så snever som antydnet av utvalget, uten radikale endringer i dagens straffelov, ser Juss-Buss det som nødvendig at det gjennomføres kursing innen domstols- og påtalemyndigheter, med sikte på å bedre kunnskapen om straffegjennomføringsalternativer for barn, med vekt på ungdomsstormøte.

9.5.5.4 Lovgrunnlag

Juss-Buss stiller seg positive til utvalgets vurdering om at ansvaret for ungdomsstormøtet bør legges til et organ på statlig nivå, i form av konfliktrådet. Som påpekt av uvalget, er dette en god løsning hvor en unngår risikoen for at kommuneøkonomiske forhold får innvirkning på straffeformen.

Utvalget argumenter for at en forankring av ungdomsstormøtet som "eget" vilkår for betinget dom, jf. strl. § 53, er tilstrekkelig for å styrke denne reaksjonsformen som alternativ til allerede eksisterende reaksjoner. Videre uttaler utvalget at denne reaksjonen *bør vurderes* i alle tilfeller der barn er dømt for straffbar handling. Juss-Buss mener at dette i for liten grad vil sikre at ungdomsstormøtet som reaksjonsform blir aktivt benyttet. Vi mener at det er nødvendig med en preseptorisk lovbestemmelse i straffeloven som definerer den innbefattede målgruppe konkret. Denne gruppen bør inkludere alle barn som etter dagens reaksjonsformer ville blitt idømt ubetinget så vel som betinget fengsel eller strenge samfunnsstraffer, med mindre sterke sikkerhetsmessige grunner tilsier at dommen må avsones under frihetsberøvelse.

9.5.5.5 Krav til samtykke

Juss-Buss stiller seg bak utvalgets argumentasjon om at samtykke er et grunnleggende krav dersom man skal basere seg på en konfliktløsningsmodell etter restorative justice-tankegangen.

9.5.5.6 Innholdet i reaksjonen

Utvalget legger opp til at det skal foretas en kartlegging av barnets behov før innholdet i ungdomsplanen fastlegges. Juss-Buss støtter behovet for kartlegging, men mener at mye tid og ressurser kan spares ved at tidligere kartlegginger legges til grunn ved denne vurderingen. Dette med utgangspunkt i at det for flertallet av straffedømte barn i dag, allerede foreligger en mengde rapporter og kartlegginger fra psykiatrien, så vel som fra barnevernet.

9.5.5.7 En ny fremgangsmåte

Juss-Buss stiller seg positivt til utvalgets tanker om en ny fremgangsmåte, hvor den unge lovbryteren stilles til ansvar for sine handlinger og samtidig gis anledning til å gjøre opp for seg. Juss-Buss erfarer at mange av de unge straffedømte vi møter ønsker et oppgjør med fortiden for å kunne bevege seg videre mot en ny type livsførsel, med nye muligheter.

9.5.5.8 Roller, ansvar og oppgaver

Hva angår domstolens rolle, skal den etter utvalgets vurdering forbli den samme, ved at dommeren får straffesaken til behandling etter de alminnelige regler om saksfordeling. Juss-Buss mener at det bør stilles krav til kompetanse hos den enkelte dommer i straffesaker mot barn. Da gjerne gjennom at en dommer, for å kunne oppnevnes i straffesaker mot barn, må ha gjennomført videreutdanning innenfor feltet. Dette på samme måte som det fra utvalgets side stilles krav til at ungdomskoordinatoren bør ha "*særlig kompetanse innen pedagogikk, psykologi eller liknende*".

Utvalget kommenterer at ungdomskoordinatoren har ansvaret fra saken kommer inn til den er avsluttet. Her mener Juss-Buss det er nødvendig med en presisering i forbindelse med *når* koordinatoren skal aktiviseres. Etter vårt syn bør koordinator varsles umiddelbart dersom et barn står overfor en potensiell sak for ungdomsstormøte, slik at vedkommende kan iverksette tiltak for å tilse at deltakerne i det forestående stormøtet er på plass på et så tidlig tidspunkt som mulig. Dette grunner i at tiden som løper mens det straffedømte barn venter på tilrettelegging av ungdomsstormøte, potensielt tilbringes i varetekt eller uten tilsyn fra kyndig fagpersonell eller sosialt nettverk for øvrig. Juss-Buss vil oppfordre til at det settes en lovbestemt tidsfrist for hvor lang tid det kan gå fra ungdomsstormøte idømmes, til det gjennomføres. Ved fastsettelsen av denne fristen bør det tas hensyn til at det er i både barnets og samfunnets interesse at den straffedømte tilbakeføres til samfunnet og rehabiliteres så raskt som mulig.

Videre sies det fra utvalget at ungdomskoordinatoren "skal be deltakere fra offentlige etater å delta i stormøtet". Juss-Buss mener at deltakere fra offentlige etater bør pålegges å delta i ungdomsstormøtet dersom dette etterspørres fra koordinator. Slik det er foreslått vil det bero på den enkelte kommunes økonomi og bemanningssituasjon hvorvidt deltakere fra offentlige etater stilles til disposisjon. Dette vil kunne medføre en uheldig lite ensartet praksis hva deltakelse angår.

9.5.5.9 Særlig om fornærmedes deltakelse og rolle

Juss-Buss stiller seg positivt til restorative justice-tankegangen om at aktiv deltakelse fra offerets side anses positivt. Samtidig mener vi at ungdomsstormøtet skal kunne gjennomføres uten fornærmedes samtykke.

9.5.5.11 Gjennomføring og oppfølging av ungdomsplanen

Juss-Buss stiller seg positivt til utvalgets forslag om at ungdomskoordinatoren selv forvalter midler til å finansiere de tiltak som ungdomsstormøtet beslutter, slik at beslutningsmyndigheten løftes ut av den enkelte etat og inn i ungdomsstormøtet. Dette er med på å sikre at en unngår ulik praksis fra kommune til kommune ut fra økonomiske rammer.

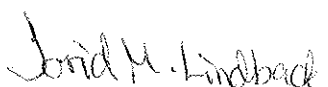
9.5.5.13 Manglende gjennomføring av ungdomsplanen

Utvalget foreslår at ungdomskoordinator kan sette skjerpede vilkår for domfeltes gjennomføring av ungdomsplanen, i de tilfellene hvor gjennomføringen er mangelfull. Koordinatoren skal blant annet kunne forby domfelte å bruke alkohol eller andre berusende eller bedøvende midler. Juss-Buss vil fremheve viktigheten av at forholdsmessige tiltak treffes i de tilfeller hvor politiet kommer i kontakt med berusede domfelte som er underlagt ungdomsstormøte. Her er konfliktrådets samspill med politiet essensielt, slik at man kan påse at det tiltak som rettes mot domfelte kan utarbeides i samsvar med målene i ungdomsplanen.

9.6.3.12 Alternative soningsformer

Utvalget mener at en vurdering av hvor vidt barnet skal overføres fra fengsel til gjennomføring av straff i institusjon, jf. straffegjennomføringsloven § 12, eller gjennomføring av straff utenfor fengsel, jf. straffegjennomføringsloven § 16, skal skje først etter at halvdelen av straffen er gjennomført. Juss-Buss mener at dette i realiteten ikke vil medføre noen mulighet for barnet til å faktisk gjennomføre straff etter disse bestemmelsene. Dersom denne vurderingen skal tas, hvilket vi mener er nødvendig, bør den tas umiddelbart etter domsavsigelsen. Dette grunnet at dommene er korte, og i praksis vil være ferdig sonet når saksbehandling og forberedelse til iverksettelse vil være gjennomført. Etter vårt syn bør soning etter §§ 12 og 16 være et alternativ til ungdomsstormøte. Fengsel bør være siste utvei.

For Juss-Buss,

Jorid M. Lindback

Stian Bonnevie Arntzen

Alexander Lindal